

עין משפט‏^[1]
גר מצוה

פּו א מיי פ"ה מהלכות סוכה הלכה יא טו"ע
א"ח סימן תרכט סעיף טו:
פּו ב טס טיף י:
פּה ג מיי פ"ה מהלכות טומאת אוכלין הל' ו:
פּפ ד טס הלכה ז:
צ ה ו מיי פ"ה מהל' סוכה הלכה ג סמג עשין מג טו"ע
א"ח ס' תרכט סעיף י:
צא ז מיי פ"ח מהלכות כלים הלכה י:

רבינו חננאל

איסורייתא דמזוחתא. פירוש אגודות של עצים שקושרין אותן למוכרן במספר כך וכך אגודות. צריפי דאורבני. פי' צריפין שמסככין אותן במורביבות של ערבה וקושרין את ראשיהן (א) מהנה ומהנה בנת וקושרין עוד קצותן למטה שלא יפרו. פי' ראשי [מעדנין]. כרכתי' התקשר מעדנות כימה ואלו הקשרין אץ עשויין לטלטל בהן ותנן נמי בכלים (פ' כ' מ"ז) בענין המחצלות וכן המתיר ראשי המעדנים טהורה נחלקה לארכה ונשתתירו בה ג' מעותנים של ששה טפחים טמאה: ירקות פוסלין הסוכה מ"ט כיון דלכי יבשי פרטי ונתרי כמאן דלתניהו דמי ואותו מקום המסוכך בירקות כאויר הוא ואע"פ שעכשיו מסוכך הוא ואם יש בו ג' טפחים פסולה. א"ר אבא אמר רב הונא הבורצר ענבים לדורכן לגת אין לו ידות. כלומר אין רצון הבורצר בנת להיות בענבים ידות ולדורכן הוא בעי ההידות שואבין היין. ורב מנשיא בר גמרא אמר רב הונא הקוצר לסיכוך אין לו ידות. ואסיקנא מאן דאמר קוצר לסיכוך אין לו ידות כ"ש בוצר שוראי אין לו אבל דר' אבא דאמר בוצר אין לו ידות הני מילי בוצר דניחא ליה דלא להוי להן ידות דלא נמציה לחמריה אבל קוצר לסיכוך יש לו ידות דניחא ליה לסוכי בהן. לימא כתנאי. סוכי. פי' אמירי תאנים ובהן תאנים פרכילין ובהן ענבים קשין ובהן שבולים מכבדות ובהן תמרים כולן אם פסולת מרובה על האוכלין כשרה ואם לאו פסולין אחרים אומרים עד שיהו קשין מרובין על הידות ועל האוכלין מאי לאו בהא קמפלגי ת"ק סבר הקוצר לסיכוך אין לו ידות לפיכך תני עד שיהא פסולת מרובה על האוכלין בלבד ואחרים סבוי יש לו ידות וידות כמו אוכל הן ופסולין הן לסיכוך לפיכך עד שיהא פסולת מרובה על האוכל ועל הידות ור' אבא דאמר בוצר אין לו ידות אבל קוצר יש לו ידות כתנאי הוא דהא ת"ק א' אין לו ידות לרב מנשיא מי לימא תנאי הוא דהא אחרים אומרים יש לו ידות. ודחה לא לעולם אפילו אחרים מודו דהקוצר לסיכוך אין לו ידות והכא כגון שקצרן לאכילה. שצריך להיר כדי להיות תופס בהן אוכל לפיכך כמו האוכל הן חשובין להכניס הטומאה וכבר פרשנוהו דין הידות בפרק העור והרובט וכיון שקצרן לאכילה אע"פ שנמלך עליהן לסיכוך תורת הידות לא זזה מעליהן. ואקשינן אי הכי אפילו לרבנן לא בטלה טומאה מינייהו דהא קיייל דלא בטלה טומאה במחשבה ואמאי (מטרה) דתנן בפרק כ"ה בכלים כל הכלים

יג:

סוכה

פרק ראשון

סוכה

א"א. אתחלתו קאי והכי קאמר אין תחילתו פסול עד שיהא הוא כשיעור שיריו דהיינו אחד אלמא לרבנן שלשה דקאמרינן לעיל למנוה דאי לעכז הא מני לא רבי יוסי ולא רבנן: **איסורייתא דפורא**. חצילי קנים שהיו עושין למכור בשוק ומוכרין אותם צמנין: **מסכבין**

בהן. ואין זהם משום גזרת אולר דכל ימות השנה לפי שאין דרך להנייעם צאגדם: **א"א** **למנינא בעלמא**. אגדינהו עד שימכרו והלוקמן לייצבן ממיר אגדן הלכך המסכך זהן לשם סוכה אינו זריך להמיר אגדן: צדיפי. כמין כוך עגול ככוצע ונחצאים צמכו ליידי עופות: **דאורבני**. עשוי מענפי ערבות וגדלין אותו מתחמיו פי"ז רחצ ולמעלה קושרין ראשי הנצרים צחצל קשר אחד כעין כלי מזודות שלדץ דגים קטנים שעושין צגומא שקורין יונק"ש אצל אין צלריף שלשה וארצעה צמי אריגה כמו שיש למזודה: **ראשי מעדנים**. קשר העליון. מעדנים כמו המקשר מעדנות כימה (א"א זא): **מתתאי**. ללד פיו הוא קלוע: **דשרי** **להו**. מתיר ראשי החוט שהוא קלוע צו ואינו זריך להפקיע הקליעה: **שאינו עשוי לטלאו**. כגון זה שמשמחיר קשר העליון אס אתה מטלטלו הוא ניתק מאליו שאין לו אלא פיו קלוע כמין גדיל לחחוז את הנצרים: **ירקות שאמרו חכמים**. צפסת שאדם יוצא זהן ידי מרור חזרת ועולשין ושאר תצדומיהן דקות הס טינצ"ש צלע"ז הלכך אין חולצין צפני הטומאה אס סיכך זהן גג ומדרצן הוא דגזור עליהו שלא יסמכו עליהן לחוך צפני הטומאה דלמא סמכי עלייהו לכי יבשי נמי מיהו צעודן לחין חולצין מדאורייתא משום דלא מקצלי טומאה דלאו מאכל אדם נינהו^[1] (דאי מקצלי טומאה לא חייצי צפני הטומאה^[1]) ולכי יבשי אין חליצתן חליצה כדמפרש דמפרכי ונפלי: **ומביאין את הטומאה**. צעודן לחין דכל כמה דלא יבשי אהל הוא מדאורייתא: **ראשי** (רש"י: [1] צ"ל כד פירש (באה"מ): [1] צ"ל דאי חשיבי אהל מדרבנן הוא אבלי הכא לא שייך (ר"ש מרעסוי, בארות המים): [1] צ"ל הרזיפי (מראה כהן גי"י"ש):

סכך פסול דאוכל הראוי לקבל טומאה הוא וסכך פסול אינו פוסל אלא צארצעה טפחים צאמצע וארצע אמות מן הד'⁷ אלא כי אויר דיינינן להו לחומר' וצלשה: הבורצר לאת. הצנר ענצים לדרוך אותם: אין להם ידות. להציא העץ טומאה על האוכל לפי שאינו זריך לצית אחיה ולא ניחא ליה זהן וכי אתרצו ידות לטומאה צהעור והרובט (חולץ דף קמ). הני מילי ציד הנריכה או צכלי או צאוכל: הקוצר לאסכך. אין הקשין מציאין טומאה על האוכל דלא ניחא ליה צחיצורין דאוכל צסכך לא מיצעי ואי לאו דפסולת מרובה עליו הוה פסיל לה לסוכה: מאן דאמר. דקוצר לסכך אין לו ידות: ב"י שכן בוצר. לגת דלא ניחא ליה צהנך ידות: דנמציי' לחמריה. מוצצות את היין ומפסידות: ד"א לאיבדרן. ניחא ליה צאוכל המחוצר זהן שאס יצדיל ראשי צצלים מן הקשים שמה יתפזרו וילכו לאיצוד: נימא דרב מנשיא. דאמר קוצר אין לו ידות תנאי היא: סוכי תאנים. ענפי תאנים: פרביצין. זמורות: מבבדות. ענפי דקל: בשירין. לסכך: ע"י הידות. כדי צית יד סמוך לאוכל אף הוא זריך ציטול שגס הוא מקבל טומאה: דרבי אבא. דאמר צוצר אין לו ידות אצל קוצר יש לו: ודאי תנאי היא. על כרחיה מצעי למימר אנה דאמרי כאחרים דאמרי יש לו דאילו תנא קמא לא מיתוקס כוומיה דהא אמר אין לו ואי צקוצר לאכילה ונמלך לסיכוך כל שכן דהוה ליה למימר יש לו וקאמר אין לו הלכך לא מיתוקמא כרצי אצא: א"א דרב מנשיא. דאמר קוצר לסכך אין לו מי מידחיק לאוקמי מילתיה כתנאי ולמימר אנה אמרי כתנא קמא ואחרים פליגי או מוקמינן למתניתין צקוצר לאכילה ונמלך לסכך ומשום הכי אמרי אחרים דיש לו ידות אצל צקוצר לסכך אחרים מודו נמי דאין לו: ומי במ"ה מחשבה. קצלת טומאה צהכי ואפילו לא ידי מחשבה ראשונה ומי צטלה קמייחא צמחשבה צתרייתא: יורדין

ירקות שאמרו חכמים. צפסת שאדם יוצא זהן ידי מרור חזרת ועולשין ותמכא ותרצצינא דקות הן מאל טינצ"ש צלע"ז הלכך אין חולצין זהן צפני הטומאה אס סיכך זהן גג ומדרצן הוא דגזור רבנן עלייהו שלא יסמכו עליהן לחוך מפני הטומאה דלמא סמכו עליהו נמי לכי יבשי ומיהו מדאורייתא חייצי דלא מקצלי טומאה דלאו מאכל אדם נינהו ולכי יבשי אין חליצתן חליצה כדמפרש דמפרכי ונפלי ומציאין את הטומאה צעודן לחין דכל כמה דלא יבשו אהל הוא מדאורייתא כדפירש^[1] צקונטרס ומה שהזקק לפרש מדרצן דאי חשיצי אהל מדאורייתא הוא^[1] לענין הצאה אס כן לענין חליצה נמי ואי לא חשיצי אהל לענין חליצה אס כן לענין הצאה נמי לא דלא דמי להנהו דחשיצ צפרק שמיני דלהלות (מ"א) גצי מציאין ולא חולצין דהתם היינו טעמא^[1] משום דדצר המקבל טומאה אינו חוץ מפני הטומאה אצל^[1] לא שייך למיתלי טעמא צהכי דהא מפרש טעמא משום דכי יבשי מפרכי ונפלי ולא מסתצר למימר דאסוכה לחודה קאי דלכאורה אכולה מלמא קאי ועוד דאי צהכי תלי טעמא ממתניתין דלהלות שמעינן ליה דקחשיצ אוכלין טמאין אלא ודאי מדרצן הוא דאין חולצין הכל והא דלא חשיצ להו גצי הנהו דלהלות משום דהתם מדאורי' והכא מדרצן אצל קשה דהכי מצי למימר דלאו מאכל אדם נינהו הא אמרינן צפרק כל שעה (פסחים דף ט.) מה מנה שנקחת צכסף מעשר אף מרור כו' ומהאי טעמא ממעט דהדפני^[1] דאין יוצאים צו ידי מרור כדפירש שס צקונטרס דהדדפני אינו נקח צכסף מעשר דאינו מאכל ואנן צעינן אוכלין דומיא דין ושכר וצקר ואלן והגהה היתה שהגיה הר' יהודה צפירוש רש"י דלא מקצלי טומאה משום דלאו מאכל אדם נינהו ואינו כן אלא מאכל אדם הן ואפ"ה חייצי מדאורייתא כל זמן שלא הוכשרו כדתנן צמסכת אלהות פ"ח (מ"א) גצי מציאין וחולצין קחשיצ אוכלין טהורין דהיינו שלא הוכשרו וגצי מציאין ולא חולצין קא חשיצ אוכלין טמאין דהיינו שהוכשרו וכן מוכח צהדיא פרק לא יתפור (צ"צ דף יט: ושס) צשמעמין דרקיק ודיוקא צתלושין עסקינן דאלו מחוצרין לא מציאין ולא חולצין כדתנן צפ"ח דלהלות (מ"ה) אלו לא מציאין ולא חולצין הזרעים והירקות המחוברים לקרקע חוץ מן הירקות שזנו חכמים כלומר גצי מציאין וחולצין דקחשיצ התם צריש פרק ח' האירוס והקיקוס וירקות חמור ולעת' יוניית דהנהו אפילו מחוצרין חייצי דקציעי וקיימי ואין הרוס מנענען אצל שאר ירקות המחוברין מתנענעין צרות והוו להו כטלית וספינה שהיא שטה על פני המים ואפילו צעידנא דלא נידיי אין מציאין ואין חולצין מדקמני צסיפא קשר את הספינה דדצר שהוא יכול להעמיד כצש את האנן על גצי טלית מציאה את הטומאה הא לא הכי לא אצל כשהן תלושין ומונחין צחלון או כנגד ארובה חייצי שאר ירקות כדאמרינן צפרק לא יתפור (צ"צ דף כ. ושס) עשצים שתלשן והניחן צחלון או שעלו מחליהן צחלון ממעטין:

דלא לאיבדרן. פ"ה שאס יצדיל ראשי ציבולים מן הקשין יתפרדו וילכו לאיצוד וי"מ שיכצדו ראשי צצלין על הקשים ולא יתפרדו הקשים מעל הסוכה צרות: **אם פסולת מרובה ע"י האובליין בשרה**. אצל אוכל מרובה פסולה אע"ג דאמר צפרק העור והרובט (חולץ דף קנט. ושס) צית שסיככו צורעים טיהרו משום דצטליניהו יש לחלק צין צית לסוכה דצסוכה לא צצילי דעציד דסתר לה אחר החג אי נמי צעינן דלא מקצלי טומאה צשעת סיכוך משום מעשה ולא מן העשוי^[1] אי נמי התם כשעשה זהן שינוי מעשה דצמחשבה לא סלקי מטומאה והכא צשלא עשה זהן שינוי מעשה כדמוכח צתר הכי דפריך אי הכי מ"ט דרבנן דמה שמניחן ע"ג הסוכה לא חשיצ שינוי מעשה וכן צפרק לא יתפור (צ"צ דף יט: ושס) דאמר רקיק אינו ממעט צחלון כדקאמרינן התם משום דלא מצטל ליה ופריך ומיפוק ליה דהוי דצר המקבל טומאה דלא מהני ציטול צלא שינוי מעשה:

נטמאו קודם שנמלך מיהו ירדה להן תורת קצלת טומאה על כל

מסורת הש"ס‏^[1]
עם הוספות

(א) עיין תוס' חולין קכט. ד"ה בית, (ב) צצת נצ: דף נח: כלים פכ"ה מ"ט קדושין נט. [מנחות סט.], (ג) עיין אהלות פ"ח מ"א ומ"ג, (ד) לקמן דף י"ג, (ה) ב"ב יט, (ו) לעיל יב ע"א.

הגהות וציונים

(א) גי' הר"ף והרא"ש א"ר אבא א"ר שמואל וכו"ה בבכ"י ולפי"ז צ"ל לקמן ואמר ר' אבא (בית יצחק): [3] צ"ל **אמר** אפילו] (גליון: [ג] גי' רש"י דנמציי' לחמריה והיא היא (מנחת יחודה): [7] בט"ז העתיק ופי' רחב (וכ"ה ברבינו ירוחם נתיב ח ח"א): [8] רש"ל מ"ז (גליון: [1] צ"ל כד פירש (באה"מ): [1] צ"ל לפרש מדרבנן הוא דאי חשיבי אהל מדאורייתא לענין הבאה (רש"י: [1] צ"ל אבלי הכא לא שייך (ר"ש מרעסוי, בארות המים): [1] צ"ל הרזיפי (מראה כהן גי"י"ש):

לעזי רש"י

יונק"ש. פירוש כלי מזודות (שלדץ זהם דגים קטנים) שעושין צגומא. טינצ"ש. פירוש דקות (רש"י צראצית מל, ג).

חשך שלמה על ר"ה

(א) צ"ל ומשלשין אותן מהנה ומהנה צנג וקושרין עוד קצותן שלא יפדור מלמטה וכ"ה צעידן עכר צקף א' ע"ש:

מסורת הש"ס עם הוספות

(א) עוקצין פ"א מ"ה, (ב) [שס.] ג' [לקמן טו. לו.], (ד) [לקמן דף ז':], (ה) לקמן ז': (ו) כלים פרק כ"ז מ"ט ע"י"ש, (ז) לקמן יז': (ח) שבת ז. ט' (ט) ע"י רש"י שהמעשה מבטל מיד מעשה ומיד מחשבה ומחשבה אינה מבטלת לא מיד מעשה: (צ) רש"י ד"ה שהמעשה מצטנ:

הגהות הב"ח

(א) גמרא נשינו מעשה שהמעשה מבטל מיד מעשה ומיד מחשבה ומחשבה אינה מבטלת לא מיד מעשה: (ב) רש"י ד"ה שהמעשה מצטנ:

ליקוטי רש"י

יורדין לִידֵי טוּמָאָה בּמַחֲשָׁבָה. מֵאֲחֵר שְׁחִיטָה עָלֵיו שִׁנְיָנוּ כְּמוֹת שְׁהוּא עֲכָשׁוּ וְלֹא יוֹסִיף חִיקוֹן אַחֵר הוּא גַּמֵּר מִלְּאֲחֵת וּמִקְצֵל טוּמָאָה [שבת נב.]. כִּגוֹן גּוֹלְמֵי כִלִּים דְּאִמֵּר דְּהָכֵל שׁוֹחֲטִין (חולין דף כה.) כֵּל שְׁעוּדִי לְשׁוֹף לִשְׁכַּן וְלִגְרֵר וְאִמֵּר הַחֵס דְּאֲכַחֵי חֶסְרוֹן מִלְּאֲכָה הוּא וְטוֹהֲרִים וְאֵם חִיטָּה שְׁעוּדָה עָלֶיהָ שֶׁלֹּא לְשׁוֹף וְשֶׁלֹּא לִשְׁכַּן הִבְיָאֲחֻ מַּחֲשָׁבָה זו לִידֵי גַּמֵּר מִלְּאֲכָה מִכָּאן וְלִהֲבֹא [קידושין נט.]. וְאִין עוֹלִין מִטּוּמָאָתָן. מֵאֲחֵר שְׁחִיטָה עַל הָעוֹר לַעֲשׂוֹת שְׂטִית לִידֵי טוּמָאָה וְאֵם חוֹר וְחִיטָּה עָלֵיו לַרְנוּעוֹת וּסְנַדְלִים לֹא צִנֵּל מַחֲוֹרָה כְּלִי וְלֹא לְטַהֵר בֶּכָךְ עַד שִׁתֵּן צו חִיזְמֵל דְּהוּי שִׁנְיֻ מַעֲשֶׂה הָא בְּשִׁינְיֻ מַעֲשֶׂה מִיֵּהָ עוֹלָה מִטּוּמָאָחוּ [שבת שם]. מַחֲוֹרָה טוּמָאָה שִׁירָדָה לֶהָן, וְאֵעִיפִי שְׁעִדִּין לֹא נִטְמָאוּ מִשְׁנַמְלָךְ עָלֶיהָ אִין עוֹלִין מִלְּקַצֵּל טוּמָאָה אֲלֵא בְּשִׁנְיֻ מַעֲשֶׂה [שם נח.]. מִשְׁקַלְהוּ [קידושין שם]. אֵם טַעֲמָאוּ [מנחות טט.]. אִלָּא בְּשִׁנְיֻי מַעֲשֶׂה. שִׁיעֲשֶׂה צֶה מַעֲשֶׂה לְקַלְקֵלֵם שִׁשְׁבָּרִם אִוּ יִקְבָּרִם וְכֵן עַד שֶׁלֹּא יִקְבְּלוּ טוּמָאָה אִין עוֹלִין מַחֲוֹרָה קִבְּלָת טוּמָאָה שִׁירְדוּ בְּמַחֲשָׁבָה זו אֲלֵא בְּשִׁנְיֻ מַעֲשֶׂה עַד שִׁתְּחַמֵּל לְשׁוֹף לִשְׁכַּן וְלִגְרֵר [קידושין שם].

לעזי רש"י

מַרְצִיָא"ה. פִּירוּשׁ צוּסְקוֹת, כְּרִמְסוֹת וְנִדְוּוֹת (עִין רש"י יִשְׁעִיה יד, יט.), כְּחוֹמוֹת וּמִרְסוּסוֹת (עִין רש"י יִשְׁעִיה א', ו). פּוֹרֶק"א. פִּירוּשׁ עֵמֶר (עִין רש"י שַׁבַּת דף קכב ע"ג ד"ה מִלְּגוּ דְּרִש"י ש"א יג, כא), כְּלִי עֲשׂוֹי כְּשִׁנְיֻ מִסְרָק לְנִלְטֵל חֶבֶן (ערוך ערך מִלְּגוּ), פִּרְ"א. פִּירוּשׁ רַחֵם, כְּלִי עַץ גָּדוֹל כְּעִין אֵת לְזוֹרֵת צו אֵת הַחֲצוּאָה (עִין רש"י יִשְׁעִיה ל, כד וצ"ב דף כד ע"ב ד"ה שִׁלְטוֹ וְזֵרֶה צִדְקָה).

הגהות וצינונים

[א] צ"ל בַּחֲתָא (יעב"ץ): [ב] ס"א ל"ג (גליון) ורש"י גרס לה (ר"ש דעסיר): [ג] [צ"ל אֵלְעוֹדִין (גליון): [ד] יבמות סד ע"א [ושם אי' אִמֵּר ר' יצחק] (גליון): [ה] בכת"י וביבמות רגזנות, וכ"ה נכון (דק"ס) ועיין ערוך לנר בתוס' ד"ה בעתה שביאר מ"ש חכא נקט "אכזריות" וביבמות "רגזנות": [ו] [צ"ל מִשְׁחִישָׁב] (גליון): [ז] צריך להוסיף כגון עור (יעב"ץ): [ח] בכת"י עד שְׁתַּנַּע הַטּוּמָאָה: [ט] בדפו"ר איתא דכינו, ועיין מנחם משיב נפש מה שמפרש דברי רש"י לפי הגירסא הכנו שעשאו בן לדשן: [י] צ"ל מִתְּחַלְתֵּן (ר"ש דעסיר): [יא] [צ"ל יִצְחָק ד'ח] (גליון) ועיין ערוך לנר בתוס' ד"ה בעתה:

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

פרק ראשון

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

יד.

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה

סוכה